

VAN DIE REDAKSIE : EDITORIAL

PSIGOPATIESE GEDRAGSAFWYKINGE

Geneeshere wat te doen het met medies-geregtelik werk, en voorts almal wat met gesinsadvies moet help, kom van tyd tot tyd te staan voor die probleem van die psigopatie. Dit is een van die moeilikste geneeskundig-maatskaplike probleme om te hanteer omdat die begrip 'psigopatie' self so vaag omskrywe is, en omdat die gedragsafwykings op hierdie gebied so baie uiteenlopende patrone aanneem.

Psigopate vorm 'n eienaardige klas van ongevoelige mense—d.i. ongevoelig vir die stemming en reaksies van die mense met wie hulle gedurigdeur in aanraking kom. Hulle kan hulle glad nie by die gangbare en normale waardes van die samelewing waarin hulle leef, aanpas nie, en om hierdie rede veroorsaak hulle onnoembare verdriet en smart en ellende.

Een van die belangrike redes waarom dit moeilik vir die gewone persoon is om hierdie mense te verstaan, is die feit dat daar gewoonlik skynbaar niks met hul verstand as sodanig verkeerd is nie. Hulle is dikwels selfs besonder begaaf en knap en hulle maak byna altyd, oppervlakkig beskou, 'n baie goeie sosiale indruk, veral omdat hulle hul woord baie goed kan doen en omdat hulle gewoonlik ook besonder wel ter tale is. Hierdie reaksies is egter almal vervlietend en oppervlakkig. Basies het die psigopaat geen respek vir die waarheid nie, hy neem nie die belange van iemand anders as sy eie in oorweging nie, en hy is volslae onbetroubaar en onberekenbaar.

Sy versteuring kan gewoonlik nie in terme van een van die aanvaarde, spesifieke geestesversteurings gedefinieer word nie. Daarom is dit so moeilik om sy optrede medies-geregtelik te bepaal. Skrywers soos Cleckley,¹ in *The Mask of Sanity*, meen egter dat die psigopaat tog basies 'n ernstige geestesversteurde persoon is. Die lees van hierdie merkwaardige boek moet by almal aanbeveel word wat met die probleem van die psigopatie te doen het.

Nieteenstaande die moeilikheid om psigopate in terme van erkende versteuringsindrome te beskryf, val hul persoonlikheidstrekke tog in duidelike, afwykende patrone. Die volgende definisie probeer om die hele verskynsel te kategoriseer en te omskryf: 'n Psigopaat is iemand wat van kleins af 'n volslae gebrek toon aan die algemeen-

gangbare waardes van eerlikheid en betroubaarheid waarop die gewone lewensgang van die groep waaraan hy behoort, berus. Hy kan hierdie gebrek nie aanvul nie omdat hy nie leer deur ondervinding nie; ook het tug en strafmaatreëls geen uitwerking op hom nie. Hy sien net sy eie belange raak, hy is uiters selfsugtig en 'n opperste egoïst, en hy sal geen morele oortreding ontsien om sy eie doel te bereik nie. Hy ken geen berou nie en wet en orde en sedelike oorwegings beteken vir hom slegs die belemmering van sy eie nooit-vervulde strewe na botviering en persoonlike gewin.

Die vraag of die psigopatie 'n siekte is of nie, het op hierdie stadium waarskynlik meer teoretiese as praktiese waarde. Daar is skrywers soos Schneider²—wie se werk ook sterk aanbeveel kan word vir voornemende lesers en studente—wat meen dat die grondliggende faktor by die psigopaat van 'n genetiese aard is. Hoofsaak vir ons is egter om in te sien dat hier 'n moeilike probleem is wat op verstandige hantering wag.

As gevolg van uitgebreide navorsingswerk in die moderne psigiatrie, wat nie net aandag skenk aan patrone van gedrag en siekte-entiteite nie, maar ook aan die motivering van gedrag, het ons insig en kennis van die probleem van die psigopaat in die samelewing tog ontwikkel. Maar, ten spyte hiervan weet ons nog nie genoeg om ons in staat te stel om dié probleem op 'n bevredigende vlak te hanteer nie.

Daar moet dus nog baie meer navorsingswerk op hierdie gebied gedoen word. Maar ons moet die probleem ook onverwyld op 'n praktiese vlak aanpak. Om hierdie rede wil ons weer, soos in die verlede, aandring op die oprigting van spesiale inrigtings waarin psigopatiese persone behandel en bestudeer kan word sodat reg, in die eerste plaas, aan hulle self kan geskied, en sodat die samelewing, in die tweede plaas, teen uitbuiting beskerm kan word. Psigopate beland vandag nog grotendeels in die tronke en inrigtings vir geestesversteurdes—waar hulle nie tuis hoort nie. Die probleem kan nie langer vir 'n onbepaalde tydperk uitgestel word nie.

1. Cleckley, H. M. (1956): *The Mask of Sanity*. St. Louis: Mosby.
2. Schneider, K. (1958): *Psychopathic Personalities*. Londen: Cassell.

SPIRAMYCIN

Spiramycin (rovamycin) is an antibiotic produced by the actinomycete *Streptomyces ambofaciens*. It consists of a mixture of organic bases similar in their physical, chemical, and biological properties. The compounds contain large, macrocyclic lactone rings; in this respect they are related to the erythromycins, the carbomycins, and the oleandomycins. Commercial spiramycin is a stable cream-coloured powder with a bitter taste.

Although spiramycin is less active than erythromycin *in vitro* against sensitive strains of *Staphylococcus aureus*, it is as effective against infections by this organism in

mice.¹ A number of workers have demonstrated that the antibacterial spectrum of spiramycin corresponds closely to that of erythromycin, and that the latter is more effective *in vitro* against certain susceptible organisms. From this it was concluded that erythromycin is more effective than spiramycin. Other workers have reported that spiramycin is as effective as erythromycin against a number of experimental infections. Some have found spiramycin to be more effective than erythromycin against both staphylococcal and streptococcal infections in mice. Diverse results have also been reported in regard to the

nature and extent of the cross-resistance existing between spiramycin and erythromycin.¹

It now appears that spiramycin is undoubtedly more active *in vivo* than *in vitro*, it is active against naturally-occurring resistant staphylococci, and it has prophylactic activity which in extent and duration is greater than that of erythromycin. The more marked activity which occurs in the experimental animal is not due to the formation of a highly active metabolite. It is due to retention of the drug in the body, in fact for a longer time than in the

case of erythromycin. The serum and tissue concentrations of spiramycin are greater than after the administration of equivalent doses of erythromycin.

The conclusion that has been reached in recent studies on spiramycin is that it is an active antistaphylococcal antibiotic, which is of practical importance in view of the increasing numbers of infections caused by antibiotic-resistant staphylococci.

1. Sutherland, R. (1962): Brit. J. Pharmacol., **19**, 99.